

Výstup na Golgotu

*Koľkíže šli pred nami
a koľkí idú s nami
tou cestou tvrdou, krížovou
s vlastnými krížami.*

*Kríže sú ťažké niekedy,
a predsa nik tu nie je,
kto by chcel kráčať v šľapajach
Šimona z Cyreneje.*

*A niet tu ani Veroniky,
hoci dosť práce pre ňu,
čo by vám utrela vašu tvár zarosenú,
niet ich tu - sami kráčame,
iba tešíme sa,
že cesta z tvrdej Golgoty
smeruje na nebesá.*

Názov - **JURINOVA JESEŇ 2006 – Zborník vybraných súťažných prác
z Celoslovenskej literárnej súťaže v duchovnej tvorbe**

zostavila	Mgr. Janka Mudríková
vydala	Žilinský samosprávny kraj Kysucká knižnica v Čadci, 2006
zodpovedný redaktor:	Mgr. Janka Mudríková

**Vydané s finančnou podporou Grantového systému Ministerstva kultúry
Slovenskej republiky**

Milý čitateľ,

dostal sa ti do rúk zborník najlepších súťažných prác z Celoslovenskej literárnej súťaže v duchovnej tvorbe JURINOVA JESEŇ 2006. Tento rok sa koná druhý ročník tejto literárnej súťaže, ktorá je zároveň venovaná spomienke na významného kysuckého exulanta, spisovateľa a prekladateľa, ktorý z náboženských dôvodov koncom štyridsiatych rokov opustil svoju rodnú vlasť, na Pavla Hrtusa Jurinu.

Organizátormi literárnej súťaže a celého podujatia sú Obec Klokočov, Kysucká knižnica v Čadci a Žilinský samosprávny kraj. Mediálnymi partnermi sa stali Kysuce - Nezávislý týždenník Kysučanov, Kultúra – Dvojtyždenník závislý od etiky a Slovenské národné noviny.

JURINOVU JESEŇ môžeme charakterizovať ako celoslovenskú literárnu súťaž v duchovnej tvorbe v oblastiach - poézia a próza v slovenskom jazyku. Súťaže sa mohli zúčastniť autori všetkých vekových kategórii, ktorých práce neboli doposiaľ knižne publikované.

Do súťaže sa v tomto ročníku zapojilo v kategóriách poézia 63 autorov a próza - 23 autorov v rôznom veku (od 18 do 85 rokov).

Zaslané práce boli postúpené odbornej porote, ktorá pracovala v zložení: Teodor Križka (predseda), Peter Mišák, Peter Kubica. Menovaná **odborná porota vyniesla nasledujúci verdikt:**

Hlavnú cenu Jurinovej jesene v kategórii poézia, ktorú udeľuje Obec Klokočov, **Kataríne Džunkovej**

Druhú cenu Jurinovej jesene v kategórii poézia, ktorú udeľuje Kysucká knižnica v Čadci, **Silvii Kaščákovej**

Tretiu cenu Jurinovej jesene v kategórii poézia, ktorú udeľuje Žilinský samosprávny kraj, **Barbore Brezinovej**

Hlavnú cenu Jurinovej jesene v kategórii próza, ktorú udeľuje Obec Klokočov, **Petrovi Fogašovi**

Druhú cenu Jurinovej jesene v kategórii próza, ktorú udeľuje Kysucká knižnica v Čadci, **Imrichovi Jesenskému**

Tretiu cenu Jurinovej jesene v kategórii próza, ktorú udeľuje Žilinský samosprávny kraj, **Marošovi Andrejčíkovi**

(jm)

detstvo

starým anjelom
býva smutno
keď ľudom presvitá
na lopatkách hlina
tak ako v prvý deň
po stvorení
keď sa stromy
narodili už staré
a ani sťahované vtáky
v nich nespoznali
šediny

v nepokojných nociach
ju ľudia chceli z kože zotrieť
akoby bola
materinské znamienko

keď prišlo ráno
v dlani
obrátili
porcelánovú
sošku svätého
ktorý ešte včera zacelil
ucho
na ich rozbitom hrnčeku

Katarína Džunková

xxx

na konci dediny
kričali zvony
akoby sa malo narodiť dieťa
alebo niekde práve zabíjali ovce

nebolo treba ani prosiť
a dážď
mal kolená až po zem

keď si ich oprášil
po stáde nezostalo
ani stopy

len v diaľke
sa opýtalo dieťa
kam odchádza pastier
po bielom zabíjaní

Katarína Džunková

december

na začiatku zimy
som na nikoho nečakala

chcela som svetlo
ale to mi iba tlel
kúsok duše

dalo by sa zostať
ale bola by som sama

akoby ani nebolo treba
skloniť hlavu
večer
pred umývaním topánok

Katarína Džunková

xxx

kosia trávu
a moje nohy
sa tešia
z cudzieho umierania

stúpa sa dobre

len niekedy
sa bojím pozrieť
dolu na tie hriechy
keď za sebou zanechávam
vrásky na chodidlách

Katarína Džunková

*

spustili
krik
a siete

chytali
celú noc
a chytili
len chvíľu

chceli si ju schovať
ale
siet'
má oči všade

Silvia Kaščáková

Pôst

kostolné veže
ukrižovali
nebo

kohúty kalvínov
kikiríkajú

Peter
(sa) zapiera

Silvia Kaščáková

Háčik

nachytal si
ma
ako
ryby

zamlčala som
kosti

ponáhľaj sa
mi
pomáhať

Silvia Kaščáková

Eva

spadla som
z jablone
neďaleko
Adama

ide
na mne
ruky nechať

a ja
okrúhla
nekončím
iba
sa červenám

Silvia Kaščáková

Peter Fogaš

Modlitba zvonov

(úryvok)

Amerika sa mi zunovala, preto som zutekal domov. Na slovenskú pôdu som vkročil s väčšou nádejou, než som mal pred dvanástimi rokmi, keď som ju opustil.

Rodičia zažili šok, keďže som svoj príchod vopred neoznámil. Otec mi vo dverách pevne stisol ruku a spoza skrine vytiahol už načatú fľašu domácej pálenej. Mamu som zastihol pri hnetení cesta. Zalapala po dychu aj po stoličke a bezmocne si sadla. Nedokázala povedať ani slovo, len miestami kľčovito zastonala. V lone jej viseli otvorené zamúčené dlane, ktorými si chvíľkami pretierala viečka. Jednou z nich mi ukázala na dvere do vedľajšej izby. Opatrne som načrel dnu.

„Dušan! Chvála Bohu, že si tu,“ povzdychol si dedo, keď odlepil oči od novín, ktoré preskúmaval veľkou lupou. „Koncom týždňa musíme ku *bandurkom*. Zase ostaneme na hanbu celej dedine. Všetci už vyorali! Chvála Bohu, že si tu, Dušan!“

Ešte čosi zahundral a nerušene pokračoval v čítaní blahoprajných inzerátov. Prisadol som si a zasnene premeriavajúc profil jeho zvráskavenej tváre som ho ľavačkou objal okolo pliec. Hotová blahozvesť! Pri pomyslení na zber zemiakov ma na srdci neskutočne zahrialo.

„Luboš! Lubo! Tak kde si?!“ prerušil moje zadumanie mohutný hlas z kuchyne. Dvere sa rozleteli a dovnútra rázne vstúpil otec s pálenkou a dvoma štamprlíkmi. „Tak oslavujeme či nie? Apo! Luboš vám z Ameriky prišiel domov, aha, váš vnuk, vypime si...“ A hneď sme obrátili prvý.

„Ved' hej,“ obrátil sa dedo, „vidím, vidím, v sobotu ho brigáda neminie.“ Hovoril ku mne uvoľnene, akoby som sa vrátil z každodennej šichty. Stopercentne som vedel, že ma na prvý pohľad spoznal, hoci ma oslovil menom môjho mladšieho brata. Toho som doma nenašiel, no určite sa zvitame pri zemiakoch, na ktoré som sa začal nesmierne tešiť.

Bol to náš každoročný rodinný rituál. Stretávali sme sa na ňom všetci, od nášho chorobne právechtivého deda až po najmladšie deťúrence, ktoré neraz celý deň preplakali v kočíkoch odstavených na kraji poľa. Zúčastniť sa musel každý člen našej bohato rozvetvenej rodiny. Ospravedlniť mohol len závažný dôvod. Pravidelná účastníčka – teta Julka zo severnej Moravy – prvýkrát chýbala v roku osamostatnenia sa našich republík. Poštou nám zaslala videokazetu nakrútenú jej manželom, strýkom Frantom. Za vyše dve hodiny sme si na nej mohli kompletne prezrieť zeleninový trh v ich meste. Najdôležitejšie posolstvo predstavovali detailné zábery cenoviek ponúkaného tovaru, predovšetkým *brambor*. Sprewádzal ich tetin vyčerpávajúci komentár o tom, ako toho roku prudko zlacneli, a keďže benzín naopak zdražel, neoplatí sa jej cestovať na východ, že by ju to niekol'konásobne viac stálo, že radšej si *brambory* kúpi, že ju to mrzí, ale určite budeme mať pochopenie, všetkých nás bozkáva... Neskôr sme sa dozvedeli, že ceny na Čechách zďaleka nešli dole, len sa hneď prejavil rozdiel medzi českou a slovenskou korunou. Tetu, ktorá žila pri štátnych hraniciach a bežne nakupovala i na opačnej strane, táto novota riadne zmietla. Začala ešte viac prepočítavať a účtovať a šetriť a – čo nás dodnes bolí – už nikdy sa začiatkom jesene nedostavila na náš rodinný zber.

Dozvedel som sa to z listov, ktoré mi do Ameriky po každučkej zemiakovej brigáde posielala babka. Dopodrobna v nich opisovala nielen priebeh celého dňa ale aj uplynulého roka. Po tete Julke a strýkovi Frantovi som sa stal tretím rodinným zradcom. No mne to dokázali prepáčiť. Jednak preto, že oco donekonečna všetkým omieľal, že ja by som rád prišiel, ale nemôžem, lebo nemám víza a naspäť by sa mi určite nepodarilo dostať, a mne je tam dobre. Druhým dôvodom bol masný šek, ktorý som na zemiakovú akciu pravidelne

posielal. Nikto sa ma neodvážil ohovárať, lebo nikto nezostal bez svojho podielu. Rozdeľovanie dolárov sa tak stalo hlavnou témou nášho rodinného rituálu. Aj táto informácia ma našla len vďaka babkiným rodinným ročenkám. Poslednú som dostal pred rokom. Tohto leta sa už nedožila.

„Vitaj doma, Ľuboš,“ namieril na mňa otec pohárikom, „na zdravie, na tvoje.“

Dedo nás pred televíznymi novinami vyhnal do kuchyne. Mama dopiekla orechovú štrúdlu, narezala nám a konečne otvorila ústa:

„Usteliem ti v tvojej detskej. Nebuďte dlho. Oddýchni si po ceste.“ O pár minút som začul, ako sa vkráda do spálne. Nehrozilo, aby sa v tú noc pokojne vyspala, bola príliš rozrušená.

S otcom sme do neskorej noci sedeli nad fľašou čerešňovice či hruškovice či čo to bolo. Niežeby som sa netešil jeho prítomnosti a nadšenému vyprávaniu, no omnoho viac ma zachvátila myšlienka zberu zemiakov, ktorý sa mal uskutočniť o tri dni. Z otcovho predĺženého monológu som zachytil len máločo. Rozprával doslova o všetkom, čo sa v našej rodine, dedine, doline a celej krajine udialo „v poslednom čase“. Udalosti z minulého týždňa sa v chaotických kombináciách miešali s tými spred niekoľkých rokov. Ba dokonca, keď si trochu upil, vyličil mi zopár príhod, ktoré sa odohrali ešte pred mojím odchodom.

Zo snenia o zemiakoch ma vyrušila správa o novom farárovi. Nezachytil som, ako sa volá ani kedy do dediny prišiel. V ušiach mi ostala len informácia, že práve on má na svedomí akúsi „kauzu zvonov“, ale nevenoval som jej pozornosť.

Zobudil som sa zavčasu. Aj napriek podporným prostriedkom v podobe domácej liehoviny sa mi do ranných hodín nedarilo zaspáť. Sedemhodinový časový posun spravil svoje. Po silnej slovenskej tureckej káve, na akú som už prisám veru zabudol, som sa vybral vlakom do mesta. Tie žltó-červené predpotopné špinavé vozne mi tiež vypadli z pamäti. Tridsaťdvakilometrovú vzdialenosť urazili za necelú hodinu. V Amerike som vlakom necestoval ani raz, poväčšine lietadlom. Za rovnakú dobu sa dalo dostať na miesto v desaťnásobne väčšej diaľke. Uľútosťilo sa mi za stredoškolskými rokmi, keď som dennodenne dochádzal na tejto „hornošarišskej strele“ (ako sme ju volali) na gymnázium. Sedadlá a chodbičky vtedy bývali do špiku preplnené. Tentoraz zívali prázdnotou. Celú cestu som ako prilepený na okne dychtivo mapoval a obdivoval rodný kraj.

V okresnom mestečku som sa nechal taxíkom odvieť do najbližšej predajne áut. Bez váhania som kúpil najpredávanejší model škodovky. Nerobilo mi problém zaplatiť aj za najluxusnejšie vozidlo na trhu, no rozhodol som sa pre šedý – a hlavne najmenej provokatívny – priemer. Nechcel som u ľudí burcovať závisť a pocity menejcennosti.

Motor mi na každej druhej križovatke zdochol. Načisto som odvykol od manuálnej prevodovky. Ako som sa trápil v tej dravej premávke, pochopil som, prečo už nik nejazdí vlakom. Domov som dorazil vyčerpaný na smrť ale šťastný.

„Lepší si si kúpiť nemohol?“ kričal na mňa otec otvárajúc mi bránu. „Taký má každý...“

Piatok som strávil v pivnici. Otec mi dal za úlohu pripraviť miesto pre nové zemiaky. Vo vedrách som vynášal zostatky z minuloročných, zatiaľ čo mi Dúfus pobehoval pomedzi nohy. Bol to biely špic. Skuvíňal, brechal, išlo ho roztrhnúť, keď svojim ňufákom zacítil myši či potkany či iných obyvateľov nášho podzemia.

Imrich Jesenský

KRÁSNA POKORA

(úryvok)

Na očnom oddelení bolo po rannej hygiene a ošetrovaní pacientov. Už od rána sestrička volala po jednom z nich na ošetrovňu. Merala im teplotu, tlak krvi, kvapkala im rôzne liečivé roztoky do chorých očí. Mnohí pacienti sa pripravovali na dopoludňajšiu operáciu sivých zákalov očí, úpravy šošoviek, odlúpenej sietnici alebo úrazov očí.

Asi dvadsaťpäť pacientov zo všetkých izieb očného oddelenia robilo veľký ruch, kým sestrička neporobila všetky úkony. Potom nastal kfud. Pacienti, ktorí šli na operáciu, sa zdržiavali na izbách. Jedni sa ešte pomodlili. V modlitbe prosili i ďakovali Pánovi a odovzdali sa do jeho milostí. Pamätali si ešte príslovie: „*Lekár lieči, Pán Boh uzdravuje.*“ Druhí sa do omrzenia vypytovali na priebeh operácie tých, ktorí už ju mali za sebou. Tretí boli naj apatickejší, oni šli na operácie očí po druhýkrát a tretíkrát. Mali veľmi zmiešané pocity, v poniektorých bolo málo viery a nádeje, že všetko sa nakoniec na dobré obráti. Štvrtí boli po operáciách očí. Pravého alebo ľavého. Mali ich ešte prelepené gázou a leukoplastom. Zatiaľ na pooperované oko nevideli, ale boli plní nádeje na priaznivý úspech operácií a ďalších liečení. Najmä v dôsledku vynikajúcej odbornej povesti primára očného oddelenia pána doktora Mahela.

Ešte pred rannou veľkou vizitou boli raňajky. Do jedálne šli väčšinou pacienti po operáciách, alebo tí, ktorých pripravovali na operáciu na nasledujúci deň.

Bolo nás v jedálni šesť osôb. Sanitárka otvorila výdajné okienko z kuchynky a prítomných podľa mena vyzvala, aby si postupne prichádzali po jedlo. Pri stole sme sedeli dvaja muži, pri druhom stole štyri ženy, dve z nich v pokročilejšom veku. Jedna z nich vstala, prežehnala sa nad stolom a pomodlila sa krátku ďakovnú modlitbu. Mala uviazanú bielu šatku na hlave a oblečený modrý župan. Útla, skromná ženička, asi osemdesiatročná. Už bola po operácii pravého oka.

Všetci raňajkovali: - *Všemohúci večný Bože!*, - poďakovala táto ženička, keď dojedli diétne raňajky. - *Nezavrhuješ ľud svoj, ktorý k Tebe volá v potrebe svojej. Pre slávu Tvojho mena pomôž nám, ktorí sme postavení v súžení. Skrze nášho Pána, Ježiša Krista. Amen.*

Po raňajkách pred dverami veľkej vyšetrovne na dlhočíznej lavici sedeli všetci pacienti. Čakali na vizitu. Rozprávali sa skoro šepom. Bola to chvíľa ako mnoho iných, ale jej majestátnosť každé ráno bola podčiarknutá úctou a bážňou pred celou skupinou lekárov a zdravotných sestier. Oni zmierňovali bolesti liekmi a láskavými slovami.

Pred ôsmou hodinou rannou sa zišiel celý tím pracovníkov, začala sa vizita. Podľa volaného mena vstupovali pacienti. Jedným pán primár povolil už odchod z nemocnice, iným ešte nariadil liečenie na lôžku. A tých, ktorí pôjdu dnes na operáciu, povzbudil.

- *Dovoľte, pani, nech sa vám poďakujem*, - oslovil som ženičku, ktorá sa modlila pri raňajkách. - *To sa často nestáva, aby sa niekto pomodlil vo verejnej jedálni tak ako vy*,

- *Vždy máme Pánovi ďakovať za dobrý deň a za nás všetkých,* - odpovedala skromná ženička.

- *Ona je rehoľná sestra,* - pridala sa ďalšia žena, ktorá tiež čakala pred ošetrovňou na ošetrenie pooperovaného oka.

- *Ďakujem vám ešte raz,* - pokračoval som v rozhovore. - *Aj z našej rodiny moja prateta bola rehoľníčkou. Volala sa sestra Timothea, civilným menom Alžbeta Šándorová.*

- *Ja som sestra Angelia,* - odpovedala tichým hlasom. - *Moje civilné meno je Helena Simončičová. Nie, vašu pratetu som nepoznala. Patrím k sestrám Svätého Kríža. Teraz som v kláštore v Haniske pri Košiciach. Pomáham tam pri domácich prácach. Pravda, ako mi to sily dovoľujú.*

Do nemocnice som priniesol so sebou niekoľko mojich kníh, ktoré ešte voňali tlačiarenskou čerňou. Kniha sa volala **Ľudia tretieho tisícročia**. Boli to kaligrafie, chcel som ich venovať lekárom, sestrám a pacientom, ktorí svojou nevšednosťou upútajú moju pozornosť. A práve sa mi naskytla taká príležitosť v prípade rehoľnej sestry Angelie. Knihu som jej venoval, keď sme čakali pred ošetrovňou, aby nám sestrička ošetrila choré oči.

- *Prosím, sestra Angelia, prijmite odo mňa túto knihu. Sú tu dlhé zimné večery, je viac času na čítanie.*

- *Ale ako ja môžem od vás prijať takýto dar?!* - úprimne sa vzpierala rehoľná sestra.

- *Prosím, prijmite ju!* - povedal som, stojac pred ňou, touto šľachetnou starkou. - *Venujem vám ju nezištne, zo srdca. Hľa, aj venovanie som vám pripísal.*

Nežne vzala knihu do rúk a zaďakovala.

- *Odnesiem si ju do izby, potom si ju prezriem,* - povedala a drobnými krokmi odcupitala.

Stretli sme sa na druhý deň ráno, opäť na raňajkách.

- *Ako ste prežili noc, sestra Angelia?* - opýtal som sa pri dverách do jedálne.

- *Ďakujem za opýtanie. Nad ránom ma pobolievalo oko, ale už je to dobré,* - povedala sestra Angelia.

Bolestný ruženec

Keď som prichádzal na tento svet, vôbec som netušil, že už od narodenia niekto nado mnou drží ochrannú ruku. Že sa niekto kvôli mne potil celú noc v Getsemanskej záhrade, ráno bol bičovaný, korunovaný trnám, niesol kríž cez celý Jeruzalem až na Golgotu a tam nakoniec skonal.

Nebohá mamička ma s láskou a trpezlivosťou učila modlitbu svätého ruženca. Ako dieťa som ju len ťažko chápal.

Dnes v rukách držím viac ako polstoročný ruženec. Hladím kríž – Ježišove nohy. Začiatok mi pripomína cestu. Zrazu môj palec sklzne po svätom tele a zastaví sa v mieste, ktoré sa križuje s ramenami kríža.

- Presne ako v živote, - pomyslel som si. Chcem cez všetko prejsť hladko, no prekážkam sa sotva vyhnem. Sú tu, žijú so mnou, skúšajú ma a zároveň posilňujú! Guličky sú lesklé, hladké od modlitieb. Ako slzy, ktoré prelieva každá matka, keď neprávom ubližujú dieťaťu.

- Bolest'! - akú má chuť?

Na prvých troch slzičkách prosím o osvetlenie rozumu, upevnenie vôle a posilnenie pamäti. Pri prvom desiatku mi pripomenieš Pane, že si sa potil krvou. Ja tento pocit nepoznám. Keď sa potím v lete v horúčave alebo pri práci, rýchlo sa snažím nájsť chladné miesto. Kto by mi bol kedy povedal, že ma schladí Tvoja modlitba, keď Ti v nej odovzdám svoju pýchu ...

V druhom desiatku mi pripomenieš detstvo. Moje vlastné detstvo. Vtedy si spomeniem opäť na leto, keď som sa s obyčajným prútičkom snažil uloviť beličku. Švihol som silónom a háčik sa mi zaryl do lýtku. Nadával som a preklíňal. Ty si v tichosti znášal bičovanie ...

Tretím radom guličiek mi chceš pripomenúť ako Ťa korunovali za kráľa. Klaňali sa Ti a vysmievali sa. Tu si spomeniem na svoju nadutosť. Vystatujem sa nad všetko a všetkých a pritom som v živote ešte nič nedokázal. Som kráľom márnosti!

- Krížová cesta, cesta plná pľuvancov, kopancov, zvedavých pohľadov, kam až vie zájsť ľudská nenávisť. Mohol si Pane kedykoľvek prestať niesť to ťažké drevo, mohol si skončiť svoje utrpenie, no Ty si im s pokorou ukázal, že si naozaj Boží syn! Vo štvrtom desiatku nesieš ťažký kríž. Keď nevládzem, vzdávam sa ešte len v začiatkoch. Nauč ma nasledovať Ťa. Pomôž mi! Ved' môj kríž je predsa ten najťažší ...

Teraz som stíchol a len s námahou sa snažím nájsť tie správne slová. Nie sú ma hodné, pretože mám v sebe ešte slabú vieru, aby som vedel opísať Tvoje utrpenie ...

Spomeniem si na svoju mamku a už viem, prečo sa aj ona tak dlho modlila piaty desiatok. Hľadala správne slová pokory. Pokľakla, zosmutnela a až keď ju slniečko spoza záclony pohladilo po tvári až vtedy bola spokojná s modlitbou a ďakovala Ti, že si ju upozornil, že už plačem v postieľke ...

... A EŠTE MALÝ PRÍDAVOK OD VYDAVATEĽA ...

RÁNOM POSTRAPATENÉ
MOZGOVÉ ZÁVITY
absolútny Človek
absolútny Boh
 lutny vekov
 ľutý boj
sceaming solitude
lós
 únosný súd
bzukot strún
slatiny sladkých snov
talk to me please do so
 nebudeme dlho hore
oba iba kým začnú
 horieť zore nad horami
zostaňme
ešte chvíľu hore

Barbora Brezinová

*pod'me si PITVAť dušu
radšej nie
ved' máš slabý
žalúdok
znesieš pohľad na krv
nie však na vnútornosti
nuž teda
vd'aka, nie
ešte som
nevečerala
nakoniec taká pitva
skončí
vždy rovnako –
- ako začína*

Barbora Brezinová

ZVYKOL SOM SI
dávať ťa do zásuvky
na horšie časy
odložený ad acta
 viera zn.: spotrebujte do
 pred použitím pretrepať
alebo postaviť na hlavu
zvykol som si
dušino poval'ačstvo
moje nie
otál'avý strom v strede
lúky
vypliešťa oká
ako taká rybárska prázdna
sieť
chcem späť
domov do dobra
čas prevetrať zásuvky
skoč mi do dverí
 vojdeš aj
cez privreté

Barbora Brezinová

Slnčné gule

„Boh je mŕtvy. Všetko
je dovolené.“
povedal raz Nietzsche
najsmutnejšiu vetu
z zverského zborníka
ľudských výplodov
vetu ktorá mnohým
sfetovala mysel
znegovala zmysel
radšej ju vypípam
pre duše s citlivými ušami
odušu napínať
Odyseovu kušu
detinské a trápne
p o m a r a n ě čo sa hrá
na
s l n k o
raz zhnije
a vidí ho
že žiJE

Barbora Brezinová

Dnes dovoľ, Pane

Dnes dovoľ, Pane,

vravieť stále
to malé ľudské
ďakujem,
keď sedemdesiat
mám už práve,
ním o to viac Ťa
milujem.
Za každý deň, čo
v dar som dostal,
vpísaný Tebe do dlaní,
tam ukryl si ma,
chránil stále
a viedol v žitia hľadání.
Dnes dovoľ, Pane,
poďakovať
za bratov, sestry,
stvorenia,
čo darom mi
boli Tvojej lásky
na ceste posvätenia.
Za milosť
patríť Tebe len,
spievam Ti
Magnifikat stály,
s Máriou spolu ďakujem.
Dnes dovoľ, Pane,
poďakovať za všetky
chvilé tienisté,
čo blízke boli
Tvojmu krížu
Alvernou mojou zaiste.
Za cestu, ktorou
vedieš si ma
a kráčaš so mnou
k plnosti,
kde dozrie všetko,
život zreje
- až do blaženej večnosti.

S. M. Bonaventúra Šmidová, OSF

Hľadáš Ťa, Pane

Ked' život sa mi na jediné mení,
hľadáš Ťa, Pane,
v svojom zatúlení,
tak ako Magdaléna,
neraz hľadáš
živého v hrobe svojej biedy,
kde kriesiš si ma
svojím slovom a voláš,
Pane, po mene,
keď živý vstávaš
- nájdeš si ma
a srdce budíš
zo zatúlenia
pre čas i večné vzkriesenie.

S. M. Bonaventúra Šmidová, OSF

Slová

I.

Stvoril si slová
A povedal si
Že aj ty si bol
Slovom

II.

Duša je živá
Tvojimi slovami
S Tvojimi slovami
Žije
Z Tvojich slov

III.

Požičiavam si
Tvoje slová
Opatrne a potichu

Čo ak z nich
Niekto
Ožije

Eva Bačinská

Dážď

Zapchatá obloha
od hlavy po päty
napoly uschnutý
visiaci dážď

Mokrými prstami
od trávy po kvety
preberá rebrami
hrebeňmi hôr

Utrie ho do vaty
splasnutých oblakov
vetrom čo odvieva
kyslík spred úst

Dážď vpitý do kože
kvapôčky v beztiaži
mokrými rukami
hladí ma Boh

*A ja
ako kvapka
vždy sa rada vraciam
pod dáždnik lesa
k oltáru hôr*

Eva Bačinská

Povedz mi, kto som

Zvírený a pozliepaný prach?
Nevidím si do tváre
v zrkadlách mám oltáre
život s tempom húsenkových dráh

(Koľko sa zmestí
do konečnej stanice
krížovej cesty?)
Poznáš moje hranice.
Ja ich iba tuším.

Celý sa rozdáš
Život pre mňa prehratý
Som Tvoj obraz.
Dúfam, že nie negatív.

Eva Bačinská

Tu som

Tu som, Pane
Tvoja vôľa
nech sa stane
Dvíham k Tebe
svoje dlane
Odpovedám
Tu som, Pane

Tak ber si moju pýchu moju sebalásku klamstvá
Strhni masku zhod' ma z koňa zdvihni z pádov
Zotri hriechy sprav ma svätým
Daj mi vieru daj mi pokoj daj mi lásku pre iných
Nech som darom soľou zeme svetlom sveta
Nech Ťa hľadám nech Ťa nájdem
Nech Ťa nikdy nestratím

Eva Bačinská

Daj nám na dnes chlieb

Daj nám na dnes chlieb.
Ako každý deň.
Aspoň tol'ko.

A daj nám aj piť.
Daj nám prácu
daj nám oddych
daj nám spánok statočných

Daj nám na dnes chlieb.
Môže byť aj koláč.
(Ovocný. Malinový.)

Daj nám na dnes chlieb...
Viem, že dáš.
Vždy dávaš všetko,
čo si zažiadam.
A trpezlivo čakáš,
kým budem chcieť
Teba

Eva Bačinská